

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: **L.A. spol. s r.o.**
sídlem
zastoupen advokátem Mgr. Luborem Bystřickým
sídlem Myslíkova 4, Praha 2

proti
žalovanému: **Celní úřad pro hl. m. Prahu**
sídlem K Hrušovu 293/2, Praha 10

osoba zúčastněná na řízení:
T.P.G.C.
sídlem
zastoupená advokátkou Mgr. Janou Šuranovou Traplovou
sídlem Přístavní 24, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2015, č.j. 34636-2/2015-510000-12

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „žalovaný“, kterým je obecně označován i správní orgán 1. stupně, pokud rozlišení nemá význam pro samotný text odůvodnění) ze dne 19.3.2015, č.j. 34636-2/2015-510000-12 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho námitky proti opatření Celního úřadu Praha 2 (dále též „správní orgán 1. stupně“) ze dne 18.7.2012 č.j. 9353-2/2012-176400-023.1., o zadržení zboží podezřelého z porušení práva duševního vlastnictví (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Vedle zrušení napadeného rozhodnutí se žalobce domáhal též zrušení rozhodnutí prvostupňového. Upozornil na judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že se nejedná o rozhodnutí předběžné povahy, a rozhodnutí tedy nejsou vyloučena ze soudního přezkumu.
- 2 Žalobce uvedl, že na základě prvostupňového rozhodnutí bylo zadrženo zboží nacházející se v kontejneru č. HLXU 458873-8 v celním prostoru společnosti M. a.s., obsahující 2350 kartonů po 24 obalech šamponů, tj. 5640 šamponů o obsahu 400 ml značky HEAD & SHOULDERS. Žalobce byl v době zadržení zboží jeho objednatelem i vlastníkem (zboží již prošla trvanlivost a bylo zničeno). Zboží se v době zadržení nacházelo v režimu tzv. vnějšího tranzitu, případně v režimu dočasněho uskladnění, a nebylo ohledně něho podáno celní prohlášení, respektive návrh na propuštění do jiného režimu. Žalobce informoval ještě před zadržením zboží celní orgány, že zboží bude ponecháno v režimu vnějšího tranzitu a zasláno zpět odesílateli mimo EU. Přesto bylo zboží zadrženo. Žalobce podal námitky, jak mu umožňoval tehdy platný zákon č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví, a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon č. 191/1999 Sb.“). Žalobce objasnil, že zboží zakoupil od dodavatele, společnosti S., Spojené Arabské Emiráty, na základě objednávky společnosti A.B., Florida, USA ze dne 7.5.2012, která však objednávku dne 10.7.2012 zrušila v důsledku prodlení s dodáním. Proto žalobce, jak informoval celní orgány, ponechal zboží v režimu tranzitu a vyjednával podmínky buď opožděného dodání objednateli A.B., nebo zaslání zpět dodavateli S., kterého žalobce požádal o zpětný odběr dne 21.7.2012. Žalobce doplnil, že americký objednatel objednal dodání zboží do Haify v Izraeli, v důsledku politicko-obchodních restrikcí nebylo možné dovést zboží přímo ze Spojených Arabských Emirátů do Izraele, proto byla doprava objednána tzv. přes Prahu.
- 3 V námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce odkázal na judikaturu Evropského soudního dvora, zejména na výkladové rozhodnutí Evropského soudního dvora ze dne 1.12.2011, spojené věci C-446/09 a C-495/09, Philips a Nokia. V tomto rozhodnutí Evropský soudní dvůr výslovně k závaznému výkladu nařízení Rady (ES) č. 1383/2003 uvedl, že: „[...] Nařízení Rady (ES) č. 1383/2003 ze dne 22. července 2003 o přijímání opatření celních orgánů proti zboží podezřelému z porušení určitých práv duševního vlastnictví a o opatřeních, která mají být přijata proti zboží, o kterém bylo zjištěno, že tato práva porušilo, musí být vykládána v tom smyslu, že zboží pocházející ze třetího státu, které je napodobeninou výrobku chráněného v Evropské unii právem z ochranné známky nebo kopií výrobku chráněného v Unii autorským právem, právem s ním souvisejícím nebo (průmyslovým) vzorem nemůže být kvalifikováno jako „padělky“ nebo „nedovolně napodobeniny“ ve smyslu uvedených nařízení pouze na základě toho, že vstoupilo na celní území Unie v režimu s podmíněným osvobozením od cla.“ Žalobce tedy poukázal na to, že nařízení lze použít jen proti zboží, které je určeno pro evropský trh. Proti zboží, jež je pouze v režimu vnějšího tranzitu, ohledně kterého nebyl podán návrh na propuštění do režimu volného oběhu, takových nástrojů užit nelze. Dále žalobce poukázal rovněž na bod 84, 85 a 86 stanoviska Generálního advokáta v uvedeném rozhodnutí, kde je uvedeno, že „K tomu, aby existovala „padělaná ochranná známka“ pro účely nařízení č. 1383/2003, je třeba prokázat, že dotyčné výrobky

jsou určeny pro trh Evropské unie. V opačném případě zboží v tranzitu nesplňuje podmínku „užívání zboží v obchodním styku“, kterou vyžaduje jak nařízení č. 40/94, tak vnitrostátní předpisy o ochranných známkách.“

- 4 Žalobce dále poukázal na skutečnost, že v řešeném případě bylo zboží vždy pouze v režimu vnějšího tranzitu, případně dočasněho uskladnění, návrh na propuštění do jiného režimu nebyl nikdy nikým dán, ještě před zadržením zboží žalobce odeslal celnímu úřadu vysvětlující přípis, nemohlo tedy nastat ani pouhé podezření z toho, že by zboží bylo určeno pro evropský trh. Důvodné podezření o určení zboží pro trh EU je přitom nutnou podmínkou pro možnost uplatnění jakýchkoli opatření uvedených v nařízení Rady č. 1383/2003. Povinnost prokázat, že se o takové zboží jedná, leží na celních orgánech.
- 5 Žalobce dále uvedl, že o námitkách již bylo žalovaným jednou rozhodnuto, a to rozhodnutím ze dne 6.7.2012, č.j. 9564/2012-176400-023.1. Toto rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem rozsudkem ze dne 12.1.2015, č.j. 9 Afs 148/2013-59 pro nepřezkoumatelnost a nevyporádání se s dílčími námitkami žalobce.
- 6 Ohledně napadeného rozhodnutí žalobce namítl, že žalovaný opět vůbec nehodnotil skutečnosti a důkazy, zejména původní objednávku ze dne 7.5.2012, její zrušení dne 10.7.2012 a následnou žádost o vrácení ze dne 21.7.2012. Podle žalobce žalovaný nadále fakticky posuzoval věc s ohledem na stav spisu ke dni zadržení, nikoli ke dni rozhodování o námitkách, a zatížil tak své rozhodnutí procesní vadou nesprávného skutkového zjištění věci. Pokud žalovaný učinil závěr, že časový sled událostí „oprávněně vzbuzuje dojem možné účelovosti“, je tento závěr nepřezkoumatelný a právně nesprávný, neboť žalovaný jednak z hodnocení zcela vynechává doloženou původní objednávku společnosti A.B. ze dne 7.5.2012 a její zrušení dne 10.7.2012, a jednak svůj závěr opírá pouze o skutečnost, že žalobce příslušnou dokumentaci předložil až poté, co se dopravce a speditér (tedy nikoli sám žalobce) dozvěděl o plánované kontrole zboží. Žalobce však neměl povinnost, ale ani potřebu ani faktickou možnost konečné určení zboží nikomu hlásit, když v době bezprostředně předcházející zadržení zboží stále ještě vyjednával o možném pozdním odběru objednatelům či zpětném odběru dodavatelem – oběma mimo EU, a celní úřad se jej na nic netázal a nijak s ním nekomunikoval. Potřeba doložit geografické určení zboží nastala logicky až po jeho zadržení, aby žalobce vyvrátil, že se jednalo zboží určené pro EU. Žalovaný tedy diskvalifikuje předkládané důkazy na základě nesprávné úvahy, že cokoli po oznámení kontroly je výmysl.
- 7 Žalobce má za to, že správní orgány jsou povinny *ex officio* postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a navíc jsou povinny samy opatřit pro své rozhodnutí potřebné podklady. Uvádí, že žalovaný takto nepostupoval, neboť měl-li pochybnosti o vrácení zboží odesílateli, měl tyto pochybnosti odstranit vyžádáním informací od žalobce jakožto příjemce zboží. Pokud tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatuje, že důkazy o tom, že se nejedná o zboží určené pro evropský trh, byly doručeny až po zadržení zboží, jedná se především o upozornění na procesní pochybení správního orgánu 1. stupně.
- 8 Žalobce shrnul, že správní orgán 1. stupně při zadržení zboží dne 18.7.2012 žádnými informacemi kromě té, že zboží se fakticky ocitlo na území EU, nedisponoval, neměl ani indicie svědčící o jeho určení pro evropské spotřebitele, naopak měl k dispozici žádost žalobce o ponechání zboží v režimu tranzitu. Další podklady si správní orgány vyžádaly až následně v námitkovém řízení, opět nikoli od žalobce. Z nich považovaly za relevantní indicii žádost o přistavení na celnici do Rudné. Ve stejné době bylo žalobcem doloženo skutečné určení zboží a bylo vysvětleno, proč se vůbec fakticky na území EU nachází. Tyto skutečnosti žalovaný dílem nehodnotil vůbec, dílem je odmítl jako účelové právě jen kvůli tomu, že byly předloženy až poté, co se žalobce dozvěděl o kontrole zboží.

- 9 Žalovaný ve vyjádření k žalobě vyslovil nesouhlas s tím, že by zadržení zboží bylo nezákonné a nemělo oporu v platném právu. Citoval z nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12.10.1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“), v němž je vymezen počátek a konec celního dohledu, a uvedl, že předmětné zboží se nacházelo v režimovém opatření celního dohledu, způsob dopravy přesně splňoval definici uvedenou pro vnější tranzit. Celní režim vnějšího tranzitu byl ukončen schváleným příjemcem dne 12.7.2012 a zboží získalo postavení dočasně uskladněného zboží. U dočasně uskladněného zboží celní kodex umožňuje provedení celní kontroly, což žalovaný rovněž podpořil citacemi z celního kodexu. Co se týká důvodů podezření, že kontrolované zboží porušuje práva duševního vlastnictví, žalovaný argumentoval zejména nepředložením licencí v oblasti práv duševního vlastnictví či jiného certifikátu o jakosti výrobků, ani výrobní licence od držitele práva duševního vlastnictví pro odesílatele, nebyl zjištěn ani uveden výrobce, doprovodné doklady k právu duševního vlastnictví byly velmi obecné a neměly vztah k držiteli práva, jako země výroby bylo deklarováno „Made in France“, držitel práva měl v době kontroly podané platné opatření v celních režimech č. N/OZ/09/0010 s platností do 11.2.2013. Žalovaný poukázal na to, že mělo-li být předmětné zboží po zrušení objednávky dne 10.7.2012 buď vráceno zpět do Spojených Arabských Emirátů, nebo dodáno do USA, pak žalobce nevysvětlil, proč bylo ještě i po 10.7.2012 plánováno vyskladnění v České republice, čili na území EU. Skutečnosti o vyskladnění přitom vyplývají z písemností, které žalovaný eviduje, a vyplývá z nich i, že obchodní korespondence s informací o zrušení objednávky a o vrácení zboží probíhala až dne 13.7.2012.
- 10 Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě shrnula, jaké okolnosti vedly žalovaného k podezření, že zboží má být směřováno na trh Evropské unie, uvedla, že důvodem pro zrušení původního rozhodnutí žalovaného byla z pohledu Nejvyššího správního soudu skutečnost, že žalobce se pokusil podezření rozptýlit, z rozhodnutí žalovaného však nebylo zřejmé, jakým způsobem žalovaný vysvětlení žalobce hodnotil a jaký mělo vliv na původní podezření. Podle názoru osoby zúčastněné na řízení přitom napadené rozhodnutí nedostatky vytčené Nejvyšším správním soudem již nevykazuje, když žalovaný zejména vysvětlil, že nepovažuje popis obchodně-právních vztahů ze strany žalobce za věrohodný, přičemž vycházel z komplexního hodnocení skutkového stavu. Osoba zúčastněná na řízení navrhla žalobu zamítnout.
- 11 Ze spisového materiálu předloženého žalovaným vyplývají následující skutečnosti.
- 12 V prvostupňovém rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že na základě kontroly probíhající od 13.7.2012 v celním prostoru areálu společnosti M., a.s., uvedená společnost vydává zboží označené jako šampon HEAD & SHOULDERS, 2350 kantonů po 24 obalech šamponů v kartonu (následuje bližší specifikace zboží), neboť celní úřad pojal důvodné podezření pro porušování práv duševního vlastnictví, s tím, že zboží se nacházelo v režimu vnějšího tranzitu.
- 13 V námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí je zejména uvedeno, že zboží nikdy neopustilo režim vnějšího tranzitu, naopak, bylo zakoupeno pro odběratele mimo EU (viz příložený důkaz – objednávka společnosti A.B. ze dne 7.5.2012 a její zrušení v důsledku prodlení s dodáním dne 10.7.2012), přičemž protože objednatel objednávku zrušil, žalobce informoval prostřednictvím dopravce celní orgány, že zboží bude ponecháno v režimu tranzitu a zasláno zpět odesílateli mimo celní území EU (viz příložený důkaz – potvrzení společnosti S. o zpětném odběru ze dne 21.7.2012). Ve správním spisu je kromě jiného založena objednávka předmětného zboží společností A.B. ze dne 7.5.2012, zrušení objednávky ze dne 10.7.2012, potvrzení o přijetí zboží zpět vystavené společností S.I.T. FZE ze dne 21.7.2012. Uvedené listiny žalobce přiložil k námitkám ze dne 23.7.2012 proti prvostupňovému rozhodnutí.

- 14 Žalovaný již o námitkách žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí jednou rozhodl, a to rozhodnutím ze dne 31.7.2012 č.j. 9564/2012-176400-023.1. Nejvyšší správní soud uvedené rozhodnutí rozsudkem ze dne 12.2.2015 č.j. 9 Afs 148/2013-59 zrušil pro nepřezkoumatelnost, kterou spatřoval v tom, že není zřejmé, proč žalovaný právní argumentaci žalobce vznesenou v námitkách nepovažoval za důvodnou a proč považoval jeho námitky za liché, mylné nebo vyvrácené. Shrnl, že „*Celní orgány tedy pojalý podezření na základě určitých skutečností a stěžovatelka se toto podezření pokusila rozptýlit. Z rozhodnutí ředitele celního úřadu není zřejmé, jakým způsobem vysvětlení stěžovatelky a předložené důkazy hodnotil a jaký měly vliv na původní podezření celních orgánů. Není tak jasné, zda tvrzení a důkazy stěžovatelky hodnotil jako přesvědčivé, avšak nedostatečné k tomu, aby vyvrátily nabyté podezření, nebo zda je hodnotil jako zcela nepřesvědčivé. Jediný náznak hodnocení nabízí výrok rozhodnutí ředitele celního úřadu, podle něhož námitky stěžovatelky nebyly uvedeny na počátku obchodní operace. Jak však Nejvyšší správní soud dovodil výše, ředitel celního úřadu při rozhodování o námitkách podle § 9 odst. 6 zákona o opatřeních rozhoduje podle skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí. Měl tak zohlednit všechny námitky stěžovatelky a vypořádat se s nimi. Opačný postup by nedával smysl, protože stěžovatelka své námitky nemohla uplatnit dříve, ale právě až postupem podle § 9 odst. 6 zákona o opatřeních jako osoba dotčená zadržením zboží.*“ (bod 25 citovaného rozsudku).
- 15 V napadeném rozhodnutí ze dne 19.3.2015 uvedl žalovaný, že zadržel v souladu čl. 9 odst. 1 nařízení Rady č. 1383/2003 a ust. § 9 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb. zboží, o kterém existuje důvodné podezření, že porušuje práva duševního vlastnictví. Zadržené zboží bylo specifikováno popisem zboží, množstvím a informací o předmětném zboží.
- 16 Námitku proti rozhodnutí o zadržení zboží formou protokolu o vydání zboží ze dne 18.7.2012 žalovaný zamítl, neboť získané skutečnosti prokazují, že zboží se nacházelo v začátku obchodní operace v celním režimu vnějšího tranzitu ve dnech 11.7.2012 a 12.7.2012, když zemí určení a místem ukončení vnějšího tranzitu byla Praha, Česká republika. Ukončením tohoto režimu přešlo zboží do dočasného uskladnění a nebylo mu přiděleno jiné celně schválené určení. Tranzitní operace měla počátek a konec na území Evropské unie a získané skutečnosti ve formě indicií nevyplývaly uvedení zboží na vnitřní trh členského státu Evropské unie v okamžiku zadržení zboží rozhodnutím celního orgánu předběžné povahy. Žalobcův popis skutkového stavu, jak jej vylíčil žalobce v námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí, žalovaný označil za nevěrohodný a nepřesvědčivý, neboť jej konfrontoval s e-mailovou komunikací, z níž vyplývá, že předmětný kontejner měl být dne 13.7.2012 přistaven „na celnici v Rudné“ a byla organizována vykládka zboží. Uvedené e-maily jsou ze dne 10.7.2012 a teprve poté, co celní úřad oznámil kontrolu, probíhala e-mailová komunikace v tom duchu, že zboží bude vráceno. S ohledem na tyto listiny a z nich zjištěné skutečnosti žalovaný konstatoval, že pochybnosti žalovaného nebyly žalobcem nijak rozptýleny.
- 17 Žalovaný v napadeném rozhodnutí objasnil systém, jakým jsou nařízením č. 1383/2003 chráněna práva duševního vlastnictví, a poté citoval z rozsudku Evropského soudního dvora ze dne 1.12.2011, společné věci C-446/09 a C-495/09, Philips a Nokia, z něž dovodil, že jednou z podmínek zadržení zboží podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003 jsou pouze indicie, jež má celní úřad k dispozici o tom, že by zboží mohlo směřovat na trh Evropské unie. Žalovaný shrnul indicie, které podle jeho názoru směřují k tomu, že by zboží mohlo porušovat práva duševního vlastnictví (nepředložení licencí či certifikátů v oblasti práva duševního vlastnictví, doklady vztahující se k právu duševního vlastnictví jsou velmi obecné povahy, neobvyklá obchodní operace u zboží, jež má deklarovaný původ ve Francii). K indiciím nasvědčujícím určení zboží pro trh Evropské unie žalovaný zmínil nákladní list CIM, kde je jako příjemce uvedena společnost M., a.s., rozhodnutí příjemce zboží, který ukončil režim vnějšího tranzitu dne 12.7.2012 v 15:13, komunikaci mezi žalobcem a touto společností ze dne 13.7.2012 požadování ponechání zboží ve vnějším tranzitu, a vyhodnotil závěr prvostupňového orgánu jako správný a

přesvědčivý. Žalovaný uvedl, že žalobce dal pokyn k ponechání zboží v režimu tranzitu až po ukončení režimu vnějšího tranzitu a též po oznámení celní kontroly na předmětný kontejner (ta byla oznámena dne 11.7.2012). Časový sled událostí tedy dle žalovaného oprávněně vzbuzuje dojem možné účelovosti. Žalovaný dovodil, že tvrzení o tom, že má být zboží vyvezeno mimo území EU, přišlo až v okamžiku, kdy žalobce věděl o zadržení zboží, neboť potvrzení o přijetí zboží zpět do Spojených Arabských Emirátů je datováno až dnem 21.7.2012. V okamžiku zadržení tedy nebyla tvrzení žalobce o vývozu zboží mimo území EU podložena žádným důkazem. Oproti tomu z komunikace mezi dopravcem (S., spol. s r.o.) a společností M., a.s., plyne, že dne 10.7.2012 dopravce informoval o umožnění vykládky kontejneru od 13.7.2012 a společnost M., a.s. požádala o přistavení kontejneru na celnici do Rudné dne 13.7.2012 v 7:30. Tyto skutečnosti podporují podezření, že místem určení je Česká republika a tedy, že by zboží mohlo být směřováno na trh Evropské unie.

- 18 Osoba zúčastněná na řízení se k věci písemně nevyjádřila.
- 19 Při jednání konaném před Městským soudem v Praze dne 23.5.2019 účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích. Osoba zúčastněná na řízení se připojila k stanovisku žalovaného.
- 20 Městský soud na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 s.r.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.r.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
- 21 K otázce vznesené žalobcem, která se týká přípustnosti žaloby, městský soud ve stručnosti uvádí, že stejně jako žalobce shledává žalobu proti napadenému rozhodnutí přípustnou, neboť opatření, kterým bylo zadrženo předmětné zboží, není rozhodnutím předběžné povahy, proto se na něj nevztahuje výluka z rozhodování ve správním soudnictví podle ust. § 70 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.r.s.). Otázka přípustnosti žaloby byla ostatně pro danou věc řešena v rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 27.11.2013 č.j. 3 Af 28/2012-97 a soud na uvedené rozhodnutí v podrobnostech odkazuje.
- 22 Následně Městský soud v Praze přistoupil k právnímu posouzení věci.
- 23 Podle čl. 9 odst. 1 věta první nařízení Rady č. 1383/2003 pokud má celní úřad, kterému bylo – v případě nutnosti po poradě s žadatelem – zasláno rozhodnutí o schválení žádosti držitele práva podle článku 8, za prokázané, že zboží nacházející se v jedné ze situací uvedených v čl. 1 odst. 1 je podezřelé z porušování práva duševního vlastnictví zahrnutého do uvedeného rozhodnutí, pozastaví propuštění zboží nebo je zadrží.
- 24 Podle čl. 1 odst. 1 uvedeného nařízení toto nařízení stanoví podmínky, za kterých celní orgány přijímají opatření, existuje-li podezření, že zboží porušuje práva duševního vlastnictví v těchto situacích:
 - a) je navrženo k propuštění do volného oběhu, režimu vývozu nebo zpětného vývozu v souladu s článkem 61 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství [4];
 - b) je odhaleno při provádění kontrol zboží vstupujícího na celní území Společenství nebo opouštějícího toto území v souladu s články 37 a 183 nařízení (EHS) č. 2913/92, umístěného v režimu s podmíněným osvobozením od cla ve smyslu čl. 84 odst. 1 písm. a) uvedeného nařízení, zpětně vyváženého, které podléhá oznamovací povinnosti podle čl. 182 odst. 2 uvedeného

nařízení nebo umístěného do svobodného pásma nebo celního skladu ve smyslu článku 166 uvedeného nařízení.

- 25 Podle ust. § 9 odst. 1 zákona č. 191/1999 Sb. celní úřad v případech stanovených nařízením Evropské unie zadrží zboží podezřelé z porušení práv k duševnímu vlastnictví bez ohledu na práva třetích osob a oznámí toto opatření ústně dovozci nebo vývozci zboží podezřelého z porušení práv k duševnímu vlastnictví.
- 26 Mezi účastníky řízení je sporná otázka, zda lze podle zmíněných ustanovení zadržet zboží, které je v režimu vnějšího tranzitu, není tedy na první pohled určeno pro trh Evropské unie, a zda případně skutkové okolnosti posuzovaného případu takový postup odůvodňovaly.
- 27 Účastníci řízení shodně odkazují na rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 1.12.2011, spojené věci C-446/09 a C-495/09, Philips a Nokia (dostupný na www.curia.europa.eu), ačkoliv se dovolávají na podporu svých tvrzení odlišných pasáží rozsudku. Podstatou žalobních námitek je to, že žalovaný, aby mohl zboží zadržet podle čl. 9 odst. 1 nařízení Rady č. 1383/2003, musí podle žalobce prokázat, že zboží je určeno pro trh Evropské unie. Žalovaný naopak vychází z názoru, že pro zadržení zboží postačí (mimo ostatních podmínek stanovených v čl. 9 odst. 1 cit. nařízení), má-li celní orgán k dispozici indicie umožňující podezření, že zboží jednak porušuje práva duševního vlastnictví, a jednak že je určeno pro trh Evropské unie.
- 28 Městský soud nejprve považuje za vhodné citovat z dřívějšího rozhodnutí v dané věci, a to z rozsudku ze dne 27.11.2013 č.j. 3 Af 28/2012-97, v němž je osvětlen systém, jakým jsou zmíněným nařízením chráněna práva duševního vlastnictví, a problematika je vyložena též optikou rozhodnutí Evropského soudního dvora (a z nějž čerpal žalovaný v napadeném rozhodnutí). Městský soud v tomto svém dřívějším rozhodnutí uvedl: „*Nařízení č. 1383/2003 ze své podstaty zajišťuje ochranu před zbožím porušujícím práva duševního vlastnictví pouze v rámci Evropské unie; to ostatně plyne i z bodu 3 jeho odůvodnění nebo z cit. rozsudku Evropského soudního dvora (např. bod 49). Ochrana právům duševního vlastnictví je dle nařízení poskytována ve dvou (příp. třech – uplatní-li se postup dle čl. 4 odst. 1 cit. nařízení) fázích. Ve fázi první, ve správním řízení, celní orgány pozastaví propouštění či zadrží zboží podezřelé z porušování práva duševního vlastnictví (postup podle čl. 9 cit. nařízení). Tímto dočasným opatřením dají možnost držiteli práva duševního vlastnictví podat k (civilnímu) soudu žalobu na určení, že předmětné zboží opravdu porušuje práva duševního vlastnictví. Právě řízení o této určovací žalobě, rozhodnutí ve věci samé představuje druhou fázi ochrany (čl. 10 cit. nařízení). Je důležité zdůraznit, že ve věci projednávané před Městským soudem v Praze se rozhoduje výhradně o přezkumu zadržení zboží celními orgány, tj. o rozhodnutí ve zmíněné první fázi.*

Jak bylo podáno výše, ochrana se poskytuje pouze na trhu Evropské unie; to tedy v kontextu celních případů znamená, že zboží má směřovat či se nacházet na společném trhu. S ohledem na skutečnost, že právo zná mj. i celní režim vnějšího tranzitu, který je právní fikcí, že zboží, ač se fyzicky na území nachází, nevstupuje na území Evropské unie, je třeba vážit ochranu práv duševního vlastnictví i před možným zneužíváním tohoto režimu. Celou problematikou se komplexním způsobem zabýval Evropský soudní dvůr v cit. rozsudku (spojené věci C-446/09 a C-495/09, Philips a Nokia). V projednávané věci je podstatný výklad, který se vztahuje k upřesnění podmínek zadržení zboží podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003, tj. věc předložená Evropskému soudnímu dvoru pod sp.zn. C-495/09 (Nokia). V této věci se jednalo o předběžnou otázku předloženou Evropskému soudnímu dvoru za situace, kdy britské úřady odmítly zadržet na letišti Heathrow zboží podle čl. 9 odst. 1 cit. nařízení, neboť toto zboží se nacházelo v režimu vnějšího tranzitu; společnost Nokia (držitel práva duševního vlastnictví) se domáhala právě zadržení zboží.

Evropský soudní dvůr v citovaném rozsudku uvedl:

„(55) Režim tranzitu a režim uskladňování v celním skladu se vyznačují, jak vyplývá z článků 91, 92 a 98 celního kodexu, přepravou zboží mezi celními úřady, respektive uskladněním zboží ve skladu pod celním dohledem. Tyto operace zcela zjevně nelze jako takové považovat za prodej zboží v Unii [...].

(56) Soudní dvůr z těchto okolností opakovaně vyvodil, že zboží propuštěné do režimu s podmíněným osvobozením od cla nemůže pouze z důvodu tohoto propuštění porušovat práva duševního vlastnictví platná v Unii [...].

[...]

(58) S ohledem na riziko podvodného přesměrování zboží, které je dočasně uskladněno na celním území Unie nebo přes toto území přechází, ke spotřebitelům v Unii, na které již Soudní dvůr upozornil (rozsudek ze dne 6. dubna 2000, Polo v. Lauren, C-383/98, Recueil s. I-2519, bod 34), je třeba uvést, že vedle existence obchodního úkonu, který již směřuje vůči těmto spotřebitelům, mohou vést k tomu, že celní orgány členských států zadržují zboží představující napodobeniny a kopie navržené do režimu s podmíněným osvobozením od cla, i jiné okolnosti.

(59) [...] Propuštění zboží pocházejícího ze třetího státu do režimu s podmíněným osvobozením od cla je často požadováno za okolností, kdy určení zboží buď není známo, nebo je uvedeno nevěrohodným způsobem. Krom toho vzhledem k utajování činnosti osob obchodujících s napodobeninami a kopiemi rovněž nemůže být zadržení zboží identifikovaného jako napodobeniny a kopie ze strany celních orgánů podmíněno prokázáním toho, že toto zboží již bylo předmětem prodeje spotřebitelům v Unii nebo jim určené nabídky prodeje nebo reklamy, neboť jinak by byl užitečný účinek nařízení č. 3295/94 a 1383/2003 oslaben.

(60) Naopak může celní orgán, který zjistil, že v režimu uskladnění nebo tranzitu se nachází zboží napodobující nebo kopírující výrobek chráněný v Unii právem duševního vlastnictví, právoplatně přijmout opatření, má-li **k dispozici indicie**, že některý či některé z hospodářských subjektů zapojených do výroby, odeslání nebo distribuce zboží, ačkoliv ještě nezačal toto zboží směřovat ke spotřebitelům v Unii, tak hodlá učinit, anebo skrývá své podnikatelské záměry.

(61) Pokud jde o **indicie**, které musí mít k dispozici uvedený orgán, aby pozastavil propuštění zboží nebo je zadržel ve smyslu [...] čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003, stačí, jak uvedl generální advokát v bodech 96 a 97, jakož i 110 a 111 svého stanoviska, aby existovaly skutečnosti, které mohou vzbudit podezření. Takovou skutečnost může představovat to, že určení zboží není uvedeno, ačkoliv požadovaný režim s podmíněným osvobozením od cla takový údaj vyžaduje, neexistence přesných nebo věrohodných informací o totožnosti nebo adrese výrobce nebo odesílatele zboží, chybějící spolupráce s celními orgány nebo objevení dokumentů nebo korespondence týkajících se dotčeného zboží a nasvědčujících tomu, že může dojít k jeho přesměrování ke spotřebitelům v Unii.

(62) [...] Takové podezření musí každopádně vyplývat z okolností dané věci. [...]“ (zvýraznění doplněno Městským soudem v Praze).

Z citované pasáže rozsudku Evropského soudního dvora je zřejmé, že jednou z podmínek zadržení zboží podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1383/2003 jsou „pouhé“ indicie, jež má celní úřad k dispozici o tom, že by zboží mohlo směřovat na trh Evropské unie. Žalobce se tedy mylí, tvrdí-li, že určení zboží pro společný trh musí být prokázáno, jeho závěry jsou totiž opřeny o pasáže cit. rozsudku Evropského soudního dvora, které se však týkají již řízení o určovací žalobě, řízení ve věci samé.“

- 29 Z uvedeného vyplývá, že pro zadržení zboží jsou stanoveny následující podmínky: zboží se musí nacházet v postavení definovaném čl. 1 odst. 1 nařízení Rady č. 1383/2003, držitel práva duševního vlastnictví musí mít zaregistrovanou žádost o přijetí opatření celními orgány a ty pak musí mít „indicie“, že zboží by mohlo jednak porušovat práva duševního vlastnictví a jednak směřovat na trh Evropské unie. Naplnění prvních dvou uvedených podmínek není mezi

účastníky řízení sporné. Soud se tedy soustředil na ověření, zda byla naplněna poslední podmínka, resp. obě její části.

- 30 Pokud jde o indicie směřující k tomu, že zboží by mohlo porušovat práva duševního vlastnictví, ty nejsou předmětem žalobních námitek. Žalovaný tyto indicie stručně popsal v napadeném rozhodnutí na str. 5 s odkazem na prvostupňové rozhodnutí, které je popisuje podrobněji. Pokud jde o indicie nasvědčující určení zboží pro trh Evropské unie, žalovaný vycházel zejména z nákladního listu CIM, kde je jako příjemce uvedena společnost M., a.s., z rozhodnutí příjemce zboží, který ukončil režim vnějšího tranzitu dne 12.7.2012 v 15:13 hod., z e-mailové korespondence ze dne 10.7.2012 (před oznámením kontroly), ze které vyplývá záměr vyložit zboží v České republice, z komunikace mezi žalobcem a společností M., a.s. ze dne 13.7.2012 (po oznámení kontroly) požadující ponechání zboží v režimu vnějšího tranzitu. Závěr učiněný již prvostupňovým orgánem, a potvrzený žalovaným, že tyto skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí a obsažené ve správním spise, „vzbuzují podezření“, že zboží je ve skutečnosti určeno pro trh Evropské unie, je dle názoru Městského soudu v Praze správný a přesvědčivý. Městský soud je přesvědčen, že ve smyslu cit. bodu 61 rozsudku Evropského soudního dvora se jedná o zjištění dostatečná.
- 31 Městský soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný vůbec nehodnotil skutečnosti a důkazy, které byly předestřeny v námitkách proti prvostupňovému rozhodnutí. Lze sice připustit, že se napadené rozhodnutí žalovaného nevypořádává konkrétně s každým jednotlivým tvrzením uplatněným v námitkách a výslovně nehodnotí důkazy k těmto námitkám přiložené (objednávka společnosti A.B. ze dne 7.5.2012 a její zrušení v důsledku prodlení s dodáním dne 10.7.2012). To však na zákonnost napadeného rozhodnutí nemusí mít, a v posuzované věci ani nemá, rozhodující vliv. Úkolem správního orgánu není vyvrátit každý jednotlivý argument, který byl namítajícím vymezen na podporu jeho námitek, pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí reaguje na obsah a smysl uplatněné argumentace a námitky účastníka vlastní ucelenou logickou úvahou vyvrátí. Podle názoru Městského soudu v Praze napadené rozhodnutí tyto požadavky splňuje, neboť žalovaný v něm jasně popisuje konkrétní skutkové okolnosti a důkazy, o které své rozhodnutí opřel, uvádí úvahy, kterými se při posouzení námitek řídil, a popisuje závěry, ke kterým na základě těchto úvah došel – především uvádí, z jakých důvodů považuje skutkové tvrzení představené žalobcem v námitkách za nevěrohodné a nepřesvědčivé. Jak již bylo uvedeno výše, není povinností správního orgánu reagovat na každé dílčí tvrzení obsažené v námitkách a vysvětlovat, jak hodnotil každý jednotlivý důkaz předložený namítajícím, nýbrž stačí, když správní orgán prezentuje svůj názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Proto ani skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, jaké zaujal stanovisko ke konkrétním listinným důkazům předloženým žalobcem (objednávka ze dne 7.5.2012 a její zrušení ze dne 10.7.2012), nepůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí.
- 32 Důkaz potvrzením o přijetí zásilky zpět ze dne 21.7.2012 pak žalovaný podle názoru městského soudu správně hodnotil jako nerelevantní k tomu, aby dokázal rozptýlit pochybnosti o tom, že zboží mohlo být určeno pro trh Evropské unie, s ohledem na jeho dataci až po zadržení zboží. Žalovaný dal tento důkaz správně do kontextu s důkazy dřívějšími, které svědčily o záměru přistavit kontejner s předmětným zbožím na celnici do Rudné a přistoupit k vykládce. Lze tak shrnout, že žalovaný správně shledal, že jsou zde indicie umožňující podezření, že zboží je určeno pro trh Evropské unie, a nepochybil, když rozhodl o jeho zadržení.
- 33 Městský soud v Praze tedy neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, spočívalo na nesprávně zjištěném skutkovém základu a že by bylo nesprávné i po právní stránce;

námítky žalobce tak nejsou důvodné. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

- 34 O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.
- 35 O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., dle něž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. května 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek
předseda senátu